

565.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 15 czerwca 1932 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji dotyczącej wydawania przestępców i pomocy sądowej w sprawach karnych między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Belgji, podpisanej w Brukseli dnia 13 maja 1931 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu art. 25 konwencji dotyczącej wydawania przestępców i pomocy sądowej w sprawach karnych między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Belgji, podpisanej w Brukseli dnia 13 maja 1931 r. nastąpiła w Warszawie w dniu 15 czerwca 1932 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

566.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 9 marca 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Robót Publicznych, Ministrem Skarbu, Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Komunikacji w sprawie środków napędowych, zawierających związek ołowiu.

Na podstawie art. 8 punkty a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorcze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

§ 1. Zabrania się:

- 1) uzyskiwania przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu środków napędowych, do których wyrobu zostały użyte jakiekolwiek związki ołowiu,
- 2) sprzedaży lub innego wprowadzania w obieg oraz przechowywania w tym celu środków napędowych, wymienionych w punkcie 1).

§ 2. Winni naruszenia właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) podlegają karom, przewidzianym w rozdziale III tego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*
Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *Fabrycy*
Minister Robót Publicznych: *Norwid Neugebauer*
Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*
Minister Komunikacji: *Kühn*

567.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 14 maja 1932 r.

o organizacji komisji dyscyplinarnych dla mierniczych górniczych i o postępowaniu dyscyplinarnem.

Na podstawie art. 135 i 170 prawa górniczego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla orzekania o pozbawieniu mierniczych górniczych prawa do wykonywania zawodu w wypadkach wykroczenia przeciwko ciężącym na nich obowiązkom powołuje się przy każdym wyższym urzędzie górniczym komisję dyscyplinarną, która składa się z przewodniczącego, z sędziów, urzędników władz górniczych oraz mierniczych górniczych, mianowanych w trybie, przepisany przez art. 170 prawa górniczego.

Przewodniczącym komisji dyscyplinarnej jest prezes wyższego urzędu górniczego.

§ 2. Do wydania orzeczenia właściwą jest komisja dyscyplinarna przy tym wyższym urzędzie górniczym, w którego obwodzie mierniczy górniczy miał siedzibę urzędową w chwili popełnienia czynów lub zaniedbań, będących przedmiotem doniesienia do komisji dyscyplinarnej.

§ 3. W każdej poszczególnej sprawie komisja dyscyplinarna obraduje i orzeka w komplecie złożonym z jednego sędziego, jako przewodniczącego, jednego urzędnika władz górniczych i jednego mierniczego górniczego.

§ 4. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wydaje wszelkie decyzje o charakterze administracyjnym, a w szczególności wyznacza skład kompletu orzekającego w danej sprawie, miejsce odbycia ewentualnej rozprawy dyscyplinarnej, oraz w porozumieniu z przewodniczącym kompletu orzekającego termin rozprawy.

Przy wyznaczeniu miejsca rozprawy winna być uwzględniona miejscowość, w której ma siedzibę sąd, którego członkiem jest zasiadający w danym komplecie sędzia.

§ 5. Wyższy urząd górniczy załatwia czynności kancelaryjne komisji dyscyplinarnej i dostarcza protokółantów do rozpraw dyscyplinarnych, względnie zarządza wykonanie tych obowiązków przez okręgowe urzędy górnicze w razie rozprawy zamiejscowej.

§ 6. Rzecznika oskarżenia i jego zastępców wyznacza dla każdej komisji dyscyplinarnej Minister Przemysłu i Handlu z pośród urzędników władz górniczych.

§ 7. Osobie, pociągniętej do odpowiedzialności dyscyplinarnej wolno sobie przybrać obrońcę z po-

śród mierniczych górniczych, z pośród adwokatów, lub z pośród urzędników państwowych. Na żądanie obwinionego przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza jej obrońcę z urzędu z pośród urzędników władz górniczych.

§ 8. Obrońca ma obowiązek przytoczyć w obronie wszystkie okoliczności, które uważa za konieczne i przydatne i zastosować ustawowe środki obrony. Obrońca winien zachować w tajemnicy wszystkie poufne informacje, udzielone mu z tytułu obrony.

§ 9. Postępowanie dyscyplinarne jest tajne.

§ 10. Wyższy urząd górniczy w razie dostrzeżenia lub otrzymania wiadomości o popełnieniu przez mierniczego górniczego czynów, względnie zaniedbań, mogących spowodować dyskwalifikację, zarządza w razie potrzeby dochodzenie, celem wyjaśnienia sprawy, poczem przesłuchawszy, o ile to jest możliwe, obwinionego przesyła doniesienie rzecznikowi oskarżenia przy właściwej komisji dyscyplinarnej.

Doniesienie winno zawierać dokładne wskazanie faktów, w których wyższy urząd górniczy dopatruje się naruszenia obowiązków przez mierniczego górniczego.

§ 11. Jeżeli rzecznik oskarżenia po otrzymaniu doniesienia uzna, że dostarczone akta i dane są niedostateczne do uzasadnienia wniosku o dyskwalifikację, to zwraca je wyższemu urzędowi górniczemu z żądaniem uzupełnienia we wskazanym przez siebie kierunku.

§ 12. Rzecznik oskarżenia nie ma prawa samodzielnie umorzyć postępowania dyscyplinarnego.

Jeżeli rzecznik oskarżenia uzna, że otrzymane akta i dane nawet po ich uzupełnieniu nie są dostateczną podstawą dla postawienia wniosku o dyskwalifikację, w takim razie przedkłada komisji dyscyplinarnej doniesienie wyższego urzędu górniczego wraz z nadesłanymi materiałami i stawia zarazem wniosek o umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

Wniosek rzecznika oskarżenia o umorzenie postępowania dyscyplinarnego winien być rozpatrzony przez komplet orzekający komisji dyscyplinarnej, wyznaczony w tym celu w trybie § 4 niniejszego rozporządzenia, na posiedzeniu niejawnym bez wzywania osoby, przeciwko której było skierowane doniesienie wyższego urzędu górniczego.

§ 13. Uchwała komisji dyscyplinarnej, odrzucająca wniosek rzecznika oskarżenia o umorzenie postępowania dyscyplinarnego, równa się wnioskowi o dyskwalifikację i powoduje przekazanie sprawy do rozprawy dyscyplinarnej. Uchwała taka zaskarżeniu nie podlega.

Jeżeli rzecznik oskarżenia przedłoży komisji dyscyplinarnej wniosek o dyskwalifikację, to taki wniosek musi być przedmiotem rozprawy.

W razie, jeżeli w myśl postanowień powyższych dwóch ustępów ma być zarządzona rozprawa dyscyplinarne, komisja dyscyplinarne przesyła o tem zawiadomienie wyższemu urzędowi górniczemu, który wystąpił z doniesieniem, rzecznikowi oskarżenia i obwinionemu. Do zawiadomienia, przesłanego obwinionemu, winny być dołączone odpisy doniesienia i wniosku rzecznika oskarżenia o dyskwalifikację,

względnie uchwały komisji dyscyplinarnej, przewidziane w ustępie 1 niniejszego paragrafu.

§ 14. Po doręczeniu zawiadomienia oraz załączników, wymienionych w § 13, obwiniony lub jego obrońca ma prawo przeglądać akta sprawy z wyjątkiem protokołu obrad i sporządzać z akt potrzebne odpisy. Prócz tego zarówno obwiniony, jak rzecznik oskarżenia mogą w ciągu 8 dni po doręczeniu im powyższego zawiadomienia, stawiać dalsze wnioski, które rozstrzyga komisja dyscyplinarne. Decyzje takie podlegają odrębnemu zaskarżeniu do Kolegium Górniczego w ciągu 7 dni od dnia doręczenia odnośnej decyzji.

§ 15. Na rozprawę wzywa się obwinionego z równoczesnym doręczeniem mu listy członków kompletu orzekającego oraz ich zastępców.

Jeżeli obwiniony przybrał sobie obrońcę i podał komisji dyscyplinarnej jego imię i nazwisko oraz adres, lub jeżeli ustanowiono obrońcę z urzędu, wzywa się również obrońcę na rozprawę.

§ 16. Komisja dyscyplinarne może wzywać do rozprawy dyscyplinarnej także świadków i znawców.

§ 17. Rozprawa dyscyplinarne odbywa się wyłączenie przy udziale osób, uprawnionych do udziału w sprawie.

§ 18. Rozprawę dyscyplinarne należy w miarę możliwości przeprowadzić w jednym dniu z uwzględnieniem koniecznych przerw, można jednak uchwałą komisji z ważnych powodów rozprawę odroczyć. W razie odroczenia rozprawy dyscyplinarnej, o ile w składzie kompletu orzekającego zajdzie zmiana, postępowanie dowodowe przeprowadza się ponownie.

§ 19. Rozprawą kieruje przewodniczący kompletu orzekającego, który przestrzega porządku wyjaśnień, repliki i uwag, oraz czuwa nad formalnym i rzeczowym biegiem postępowania.

§ 20. Rozprawę dyscyplinarne rozpoczyna się od odczytania wniosku rzecznika oskarżenia, względnie przewidzianej w § 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia uchwały komisji dyscyplinarnej, poczem następuje przesłuchanie obwinionego, wezwanych świadków i znawców, oraz w miarę potrzeby odczytanie protokołu dochodzeń, jak również innych mających znaczenie dla sprawy aktów i dokumentów. Obwinionemu, jego obrońcy i rzecznikowi oskarżenia służy prawo wypowiedzenia się co do poszczególnych środków dowodowych i odwodowych oraz stawiania pytań świadkom i znawcom. Przewodniczący ma prawo uchylić pytanie. Od decyzji przewodniczącego można odwołać się do decyzji kompletu orzekającego.

§ 21. Po zamknięciu postępowania dowodowego następują wywody i wnioski rzecznika oskarżenia, tudzież obwinionego i jego obrońcy. Stronie obwinionej w każdym wypadku służy ostatni głos.

§ 22. Komisja dyscyplinarne może przy rozstrzyganiu sprawy opierać się tylko na tych faktach i okolicznościach, które ujawniono na rozprawie dyscyplinarnej, i na ich podstawie wydaje orzeczenie według swego przekonania.

§ 23. Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie, mocą którego bądź odrzuca wniosek o pozbawienie obwinionego uprawnień do wykonywania zawodu mierniczego górniczego, bądź uchwała dyskwalifikację czyto bezterminową, czy też na czas określony na podstawie uznania obwinionego winnym rażącego lub wielokrotnego wykroczenia przeciwko obowiązkowi, wynikającym z istniejących przepisów ustawowych lub wydanych na ich podstawie rozporządzeń władz górniczych.

§ 24. Narada nad orzeczeniem przy rozstrzygnięciu sprawy jest tajna. Orzeczenie zapada większością głosów. Przewodniczący oddaje głos swój na ostatku. Sentencję orzeczenia sporządza się na piśmie. Sentencję podpisują przewodniczący i członkowie kompletu orzekającego. Sentencję tę ogłasza stronom przewodniczący zaraz po naradzie i głosowaniu.

Orzeczenie powinno być przygotowane w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu sentencji i powinno zawierać:

- 1) dzień wydania orzeczenia,
- 2) wymienienie komisji dyscyplinarnej oraz nazwisk członków kompletu orzekającego i protokółanta,
- 3) imię i nazwisko obwinionego, oraz stanowisko zajmowane przez niego, i jego siedzibę,
- 4) przedmiot obwinienia,
- 5) uzasadnienie orzeczenia,
- 6) sentencję orzeczenia.

Oryginał orzeczenia, pozostający w aktach komisji dyscyplinarnej, podpisują przewodniczący i członkowie kompletu orzekającego. Obwinionemu, rzecznikowi oskarżenia oraz wyższemu urzędowi górniczemu, który wystąpił z doniesieniem, doręcza się odpis orzeczenia, podpisany przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej.

§ 25. Z przebiegu rozprawy dyscyplinarnej sporządza się protokół, w którym zapisać należy datę, miejsce rozprawy, nazwiska członków kompletu orzekającego i protokółanta, stron i ich zastępców, w końcu streścić przebieg rozprawy.

Protokół podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokółant.

§ 26. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej może zarówno obwiniony, jak i rzecznik oskarżenia odwołać się do Kolegium Górniczego z powodu orzeczenia o winie, lub naruszenia przez komisję przepisów prawa górniczego, lub też przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 27. Odwołanie należy wnieść w ciągu 14 dni po dniu doręczenia odpisu orzeczenia na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, który przesyła je wraz z właściwymi aktami do Kolegium Górniczego.

§ 28. Orzeczenia komisji dyscyplinarnej, niezaskarżone w terminie przepisany, stają się prawomocnymi z upływem tego terminu.

§ 29. O uprawomocnieniu się orzeczenia komisji dyscyplinarnej wskutek niewniesienia odwołania, względnie o zmianie lub zatwierdzeniu tego orze-

czenia przez Kolegium Górnicze w razie wniesienia odwołania komisja dyscyplinarna zawiadamia wyższy urząd górniczy, przy którym jest ustanowiona, oraz wyższy urząd górniczy, którego doniesienie spowodowało przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego.

§ 30. Na żądanie osoby, co do której orzeczo prawomocnie dyskwalifikację, lub na żądanie jej ustawowych spadkobierców można wznowić postępowanie, o ile osoby te przedstawią takie nowe fakty lub środki dowodowe nieznanne w poprzednim postępowaniu, które same przez się, lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi, lub dowodami poprzednio zebranymi, mogą spowodować uwolnienie od zarzutu.

§ 31. Żądanie wznowienia postępowania należy wnieść do tej komisji dyscyplinarnej przy wyższym urzędzie górniczym, która rozstrzygnęła sprawę w pierwszej instancji. Komisja ta rozstrzyga — bez udziału stron — o dopuszczalności wznowienia. Przeciwko rozstrzygnięciu komisji dyscyplinarnej można wnieść zażalenie do Kolegium Górniczego w ciągu 14 dni po doręczeniu odpisu uchwały.

§ 32. Dopuszczenie wznowienia postępowania wstrzymuje wykonanie orzeczenia o dyskwalifikacji. Komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby uzupełnienie lub przeprowadzenie nowych dochodzeń, poczem przekazuje sprawę do rozprawy dyscyplinarnej.

§ 33. O ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, należy w postępowaniu przed komisją dyscyplinarną stosować analogicznie przepisy kodeksu postępowania karnego.

§ 34. Umorzenie sprawy o dyskwalifikację bez rozprawy, lub odrzucenie wniosku o dyskwalifikację po przeprowadzeniu rozprawy, nie zwalnia osoby, przeciwko której toczyło się dochodzenie dyscyplinarne, od odpowiedzialności karnej, stosownie do postanowień działu XII prawa górniczego.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

568.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 czerwca 1932 r.

w sprawie sprzedaży znaków stemplowych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. Urząd opłat stemplowych, jak również każdy urząd skarbowy, któremu jest poruczone załatwianie spraw z zakresu opłat stemplowych, może — po zasięgnięciu opinii właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych — nałożyć na sklep tytoniowy (§ 6, punkt 1, rozporządzenia Mi-